

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Z. D.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który

z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 marca 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 sierpnia 2014 r., którym Sąd oddalił powództwo skierowane przeciwko P. [...] S.A. w W. o zasądzenie kwoty 56 614,02 zł z odsetkami tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od lipca 2008 r. do czerwca 2011 r. oraz kwoty po 3 632,85 zł miesięcznie poczynając od lipca 2011 r. tytułem podwyższonej renty wyrównawczej. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 sierpnia 2014 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zostały spełnione przesłanki określone w art. 907 § 2 k.c. W 1974 r. bowiem została zasądzona na jego rzecz renta wyrównawcza w wysokości stanowiącej 141,50% średniego miesięcznego wynagrodzenia i w taki sposób powinno być również wyliczone podwyższenie renty, tym bardziej że ze względu na postępującą inflację renta powinna być waloryzowana.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że powód nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać

uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać powołane podstawy kasacyjne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i ze względu na sytuację życiową skarżącego nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).